

nýbrž učinili za souhlasu žalovaného prostě návrh, aby sporná věc byla postoupena okresnímu soudu v Mělníku, kterémužto návrhu původně dovolaný okresní soud civilní pro vnitřní Prahu vyhověl, aniž se o své vlastní příslušnosti usnesl, pokud se týče postoupení spojil s usnesením o příslušnosti. To se nestalo nedopatřením soudu, jak mylně za to má dovolání, nýbrž v důsledku toho, že žalující strana nepostupovala podle předpisu § 261 šestý odstavec c. ř. s., pokud se týče, že nepřizpůsobila svůj návrh, jež ostatně měla učiniti ústně (§ 176 c. ř. s.); tomuto předpisu, který jako výjimku nelze rozšiřovati na jiné případy. Jelikož však postoupení se nestalo podle § 261 šestý odstavec c. ř. s., nenastaly ani právní účinky tohoto postoupení, a jelikož žaloba došla k příslušnému soudu teprve po lhůtě § 1111 obč. zák., žalobní nárok sice nepromlčel, ale zanikl, což muselo vésti k zamítnutí žaloby pokud se týče k potvrzení rozsudku první stolice odvolacím soudem.

Čís. 7806.

Žaloba o oduznání manželského původu dítěte podle § 159 obč. zák.

Záleží na tom, zda zájemníkům by bylo bývalo možným zvědět o pobytu nepřítomného, kdyby byli vynaložili onu průměrnou píli a námahu, kterou nutno na každém rozumném člověku při spravování jeho rodinných věcí spravedlivě žádati.

(Rozh. ze dne 23. února 1928, Rv I 1324/27.)

Žaloba Boženy a Jarmily K-ových proti opatrovníku Josefa K-a, by bylo uznáno právem, že žalobkyně nejsou manželskými dětmi Josefa K-a, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle výslovného předpisu § 9 cis. nař. ze dne 19. března 1916, čís. 69 ř. zák. (třetí dílčí novely k obč. zák.) přísluší — v předchozích §§ blíže upravené — právo, popírati manželské zrození, jen dětem, jimž dne 1. ledna 1917 nebylo více než 3 leta. Božena K-ová jest podle křestního listu narozena dne 21. března 1911, bylo jí tedy dne 1. ledna 1917 již více než tři leta. Odvolací soud proto právně nepochybil (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), uznáv, že se její žaloba nemůže již z tohoto důvodu setkat s úspěchem. Dne 18. března 1915 narozená Jarmila K-ová má sice právo popírati manželské zrození, ale právem (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) zamítl odvolací soud i její žalobu, shledav, že tu není zákonného předpokladu § 159 obč. zák., že od jejího narození je pobyt žalovaného Josefa K-a trvale neznámým. Podle zjištění odvolacího soudu byl Josef K. v době od 22. listopadu 1918 až do 20. února 1926 třikráte předmětem úředních jednání různých bezpečnostních úřadů. Z této skutečnosti usuzuje odvolací soud právem, že jeho pobyt tehdy nebyl neznám. Bylť úředně zjiš-

těh. Nesejde na tom a není proto ani podstatnou vadou řízení (§ 503 č. 2 c. ř. s.), že nižší soudy nezjistily, zda byl o dočasném úředně zjištěném pobytu Josefa K-a alespoň někdo zeúčastněných osob — dovolání míní patrně jeho rodinu a osoby jejího nejbližšího okolí — vyrozuměn. Jde jen o to, zda osobám, které měly právní zájem, o jeho pobytu zvědět, to bylo možné, kdyby byly vynaložily onu průměrnou píli a námahu, kterou nutno na každém rozumném člověku při spravování jeho rodinných věcí spravedlivě žádati. A tu nelze v souzeném případě neuznati, že by zájemníkům bylo bývalo lze — po případě pomocí opatrovníckého soudu nezl. dětí Josefa K-a — občasným dotazem u policejního ředitelství v Praze, po případě též u jeho domovské obce, u níž se úřední zprávy o trestech a o pobytu odsouzených zpravidla sbíhají, jeho pobyt zvědět, kdyby byli chtěli nebo se o to byli vážně pokusili.

Čís. 7807.

Žaloba o zrušení náhradního nálezu podle zákona ze dne 6. června 1887, č. 72 ř. zák.

Není závady, by vojenský náhradní nález nebyl vydán nejprve proti podpůrnému ručiteli. V nálezu však dlužno označiti, že byl proti němu vydán jako proti podpůrnému ručiteli. Teprve v řízení exekucním šlo by o to, zda bylo vyslovené pořadí dodrženo a bylo by se lze brániti proti případnému přehmatu v tomto směru.

(Rozh. ze dne 23. února 1928, Rv II 266/27.)

Žalobci, důstojníku účtárny, bylo předepsáno k náhradě 4.192 Kč 30 h, ježto jako likvidující důstojník likvidoval nadporučíku Františku K-ovi o tento peníz více. Žalobě, by bylo zjištěno, že náhradní nález jest bezúčinný a že se jako předčasný zrušuje a by žalovaný čsl. erár byl povinen to uznati, bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, o d v o l a c í m s o u d e m z těchto důvodů: Podle důvodové zprávy k § 1 zákona ze dne 6. června 1887, č. 72 ř. zák. jest sice posuzovati rozsah služebních povinností podle povahy věci a podle platných administrativních zařízení, otázku však, zda a v jakém rozsahu jest odůvodněná povinnost k náhradě, toliko podle platného práva civilního. Z toho plyne, že soud, na něhož byla vznesena žaloba ve smyslu § 2 cit. zák., nepřezkoumává, zda vydání nálezu bylo podle administrativních předpisů, platných pro vojenskou správu ohledně řízení o náhradě škody přípustné, nýbrž zda její návrh na náhradu škody proti žalobci byl opodstatněn v době vydání nálezu, jinými slovy, zda byly splněny všechny předpoklady pro nárok na náhradu škody ve smyslu občanského zákona. Jedním z těchto předpokladů jest, že škoda vojenské správě již povstala. V souzeném případě bylo sice zjištěno, že nadporučík S., jenž dle nálezu samého byl principálním ručitelem, neoprávněně přijal, oč mu více bylo vyplaceno, a že tedy vojenská správa má proti němu nárok na vrácení tohoto přeplatku. Teprve, kdyby nárok